

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
Ісаїї 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Bashta (Ukrainian Edition) Monthly

ГОД. LVIII МІСЯЧНИК №7

Липень... (July) ... 1937

ЗМІСТ:

Малахія (Часть 4)	99
Люті Часи	101
Малахія (Часть 5)	106
Приказ Єгови	110
Вибір	112
Слуги Збору	98
"Армагедон"	98
Пересторога	98
Обманники	98

**Ви
Свідки
у мене,
що Я БОГ,
ГОВОРІТЬ ЄГОВА**
Іса. 43: 12

© W.T.B. 1937

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. RUTHERFORD *President* W. E. VAN AMBURGH *Secretary*

"Діти твої навчати не сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми" — *Ісаї 54: 13.*

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО БОГА є єдиний правдивий Бог, перебудований од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх створінь; що Злогоє був початком Його творива й активним слугою в творенні усіх річей; що той Злогоє тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чинником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ создав землю для чоловіка, сотворива совершенного чоловіка для землі й поставив його на ній; що чоловік добродібно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щобіи набутти викунну ціну для нього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й аннєсивши Його понад усія творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її й правильним царем світа; що помазані й вірні послідувателі Ісуса Христа — се діти Сиону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його заміри взглядом людства, про які навчає Біблія, й нести озов царства всім, що хочать слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі владі, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і бл.гословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови від владю Христа, котре те царство вже тепер зачалося; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухні справедливим законам, будуть привернені й будуть жити вічно на землі.

СЛУГИ ЗБОРУ

Голошення вістки о царстві є найголовнішою річю тепер. Се є повинністю помазаних голосувати на тих, що мають стати зборними слугами: се й "дроворуби й водноси" (Ісуса Нав. 9: 21-27) можуть бути слугами. (5 кн. Мойс. 16: 12-15; 29: 11) Наколи нема в зборі братів відповідних, щоб служили в зборі або в комітеті служби, але є Понадаби, котрі мають здібність й ревність, тій Понадаби можуть зайняти ті місця в комітеті служби, дайте їм ту нагоду й най служите. Робота Господня не повинна затримуватись за для того, що хтось з братів ослаб в ревності. Євангелія царства мусять тепер голоситись. — *Мат. 24: 14.*

"АРМАГЕДОН"

Є найновіша 64-сторіння книжечка (в англ. мові) є вельми інтересуюча. Вона містить публічний виклад президента на ту тему, котра так вельми заінтересувала радіюних слухачів в Європі й в Америці. Також містить ясну дискусію, після писань, хто переживе ту страшну битву. Десь инше ми подамо інформацію коли ся книжечка буде випущена для свідчення від дверей до дверей. Однак, ви можете тепер набути собі ся книжечку для вашої інформації й приготування, 5 ц. за одну.

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щобіи почити людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як шро се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливив систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старіється о иншу літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для инших знарядів публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито відданий й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й беззастовко стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше захоує до уважного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суверенности, ані Його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах вносить \$ 1.00, в Канаді й в инших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Палудній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківний переказ. В Канаді, Англії, Палудневій Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краю. З инших країв можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграничні Бюра

British 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian 7 Peresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House, Cape Town, South Africa

Присмо в кожнім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають його читати, вислаємо даром, асли о се попросить. Ми радісно бажаємо помочи таким потребующим, але після поштової регули, вони мусять прислати письменною алікацією кожного року. **Увага для передплатників:** Посвілку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінєння адреси для тих, що повідомлять, робимо в протяжі одного місяця. Один місяць перех скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ПЕРЕСТОРОГА

Отже сям "Вартова Башта" уважає за свою повинність, перестерігти її читачів проти чужого для неї духом журналу, котрий розповсюджується тепер по між многих компаній свідків Єгови певними особами, котрі колись були спільно з нами, але відійшли від нас. Журнал сей, друкується в рускій мові, в однім із міст Держави Пенсильванії, під заголовком "Зоріння Нового Світа", а видавці цього журналу обманюють себе під імям "Російські Студенти Біблії". Сей журнал не годиться і опроекдає правду, котру Єгова відкрив своєю народю від часу коли Господь прийшов до свого храму. На вигляд сей журнал виглядає так як виглядала колись "Вартова Башта" першого видання. Отже як бачимо, то се зроблено так для того, щоб обманути і звести читачів "Вартової Башти". — 2 Тим. 3: 13.

ОБМАННИКИ

Є одинні, що ходять здовж краю призиваючись бути в правді й Свідками Єгови, представляють себе перед ріжних братів в многих місцях й зберают гроші й запомоги. Застерігаємо братів повсюди не мати нічого до діла з такими самозванцями.

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутности Христа

VOL. LVIII

Липень, 1937

№ 7

МАЛАХІЯ

[Переложено з англ. "Вартової Башти" з 15-го грудня, 1936]

"Шануй батька твого й матір твою, щоб довголітень був ти на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі." — 2 Мойс. 20: 12.

ЧАСТЬ 4

ЄГОВА не написав свої пророцтва в хронологічному порядку в яким вони сповнюються. Пророцтво Малахії, написане наперед для користі останка, не могло бути ясним для останка аж до приходу Господа Ісуса до храму. У третій голові, від першого до четвертого вершика, того пророцтва, знаходиться ключ до вирозуміння цілого пророцтва і для цієї причини над ним треба застановитися найперше. Тепер застановимось тут над другою й третьою головою. Декотрі часті із тих двох голов були розбирані в попередних *Вартових Баштах*, а тепер буде на місці застановитися над ними подрібно. По приході Господа Ісуса до храму всі з імена послідувателі, що вважали себе в лінії до царства, мусять бути суджені. Сей суд принесе шкоду самолюбним і "лукавому слугі" кляси і духовенстві, що називають себе дітьми Божими, але котрі не шанують їх "отця" зні "матір". Те пророцтво відкриває таких і показує чому такі присуди принесуть їм шкоду. Той суд також показує хто є вірний Господеві, котрі стають очищені, щоби вони приносили Господеві жертву в праведності. Вірним дозволено побачити й зрозуміти причину таких даних присудів, се задача вірних передавати сю інформацію иншим, що мають ухл до слухання.

² Малахія, котре імя значить "Ангел [посланець] Єгови", отримав слово від Єгови, і його пророцтво отвиряється словами: "Пророче слово Господнє до Ізраїля через Малахію." (Мал. 1: 1) В першій мірі се пророцтво відносилось до Ізраїля, себто, до тих, що зробили угоду чинити волю Божу іти слідами Ісуса Христа. Те "пророче слово Єгови" тяжко осуджувало злі діла завітуючих людей Єгови і давало урочисту остерогу о наслідках для тих, що чинили зло, хіба що вони направляться і вскорі навернуться. В часі коли Малахія отримав "пророче слово Єгови", натуральний Ізраїль, а що найменше останок, був привернений з Вавилону до Юдиної землі і Єрусалиму, щоби вони поклонялися і служили Єгові. Храм був відбудований. Там переживав управитель людей, котрим в той

час був Зоробабель. Пізніше управителем став Неемія. (Неем. 2: 5-8; 5: 14-18; Ездри 2: 1, 2; 3: 1-8) Словнення того пророцтва взяло місце на духовім Ізраїлю по приході Господа Ісуса до храму в 1918 р., і тривало аж до очищення храму в 1932. — Дан. 8: 14.

³ До натурального Ізраїля, а пізніше до духового Ізраїля, Єгова сказав: "Я полюбив вас, говорить Господь. Ви питаєте: У чому показала твоя любов до нас? — Хіба ж Езав не брат Яковів? говорить Господь? А однак же Я полюбив Якова." (Мал. 1: 2) Єгова доказав се через привернення натурального Ізраїля із Вавилону до святої землі, і сим чином перешкодив Сатанській світовій силі від цілковитого знищення їх. Єгова доказав се останкові духового Ізраїля по їх досвідченнях в 1918 р. Збавитель прийшов з Сиону і яко ж написано: "І так увесь [духовий] Ізраїль: спасеться, яко ж написано: прийде з Сиону Збавитель, і одверне безбоже від Якова [від усіх Божих людей]; і се їм од мене завіт, коли знему гріхи їх. По благовістю [вони] вороги задля вас; по вибраню ж [вірний останок з людей для Єгового імя] полюблений [вірний останок] задля отців [т. е. Авраама Ісаака й Якова]." — Рим. 11: 26-28.

⁴ Коли Єгова промовляв до натурального Ізраїля в Моаб землі устами Мойсея, він сказав до них: "Бо ти нарид святий у Господа, Бога твого; тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був народом насліддя з між усіх народів, що на землі. Не за те прихилився до вас Господь і вибрав вас, що була велика лічба вас, бо ви були найменшим із усіх народів, а через те вивів вас Господь рукою потужною і визволив вас із дому неволі, і з рук фараона, царя Єгипетського, що вас любив і справдив клятьбу, якою клявся батькам вашим." — 5 Мойс. 7: 6-8.

⁵ Іше задля більшої причини сі слова Єгови відносяться до духового Ізраїля, котрі були признані в храмі підчас суду. В часі виповідження пророцтва натуральний Ізраїль не був властиво вдячний Єгові за Його указану любов до них, і Єгова пригадав їм о їх недостатках.

Промовляючи до духового Ізраїля Господь Ісус сказав: "Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбите й увірували, що від Бога прийшов." (Йоана 16: 27) Вірні й послушні відповіли: "Ми любимо його, бо він перше любив нас." — 1. Йоана 4: 19.

Зимні і невдячні одиниці стараються оправдати себе в с'їм, що вони не виконують заповідей, і через се ставлять питання: "У чому показалась твоя любов до нас?" Бог приказав своїм завітуючим людям, кажучи: "І мусиш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю." (5 Мойс. 6: 5) Протинно с'їй заповіді, многи старалися поділити їх любов між Бога і сотворіння та річ. Навіть ті, з котрих пізніше зложився "вірний і розумний слуга" кляса, одного часу бракувало їм оцінення любови і доброти даної їм Єговою, і се була правда тоді, коли Господь Ісус явився в храмі. Всі що виглядали часу щоби пійти до неба, і котрі не зважали на почитання Єгового імя, не мали любови до Бога після його приказу. По гриході Господа Ісуса до храму і відкриттю вірним о замірі Єгови, їх любов збільшилася і вони охочо відповіли на поклик Господень.

Те питання було поставлене Єгови через вірних одиниць, і Єгова відповів на те питання через поставлення иншого, і іменно: "Хиба ж Езав не брат Яковів? Говорит Господь? Та однак же я полюбив Якова." Єгова наділяє своєю любовю тих, що є послушні йому. Езав був первенцем Ісаака та Ревеки, і через се натуральним наслідником по своїм отці, однак Єгова показав свою ласку Якові і вибрав його за наслідника. Єгова знав кінець від початку. Хотів Яков був молодший із-ближняків, то іше перед його народженням Єгова полюбив Якова, бо він знав, що Яків буде послушний йому а Езав не буде. (1 Мойс. 25: 21-26) "Не тільки ж (се); а й Ревека, що почала за одним разом од Ісаака, отця нашого; шебо не родились, ані зробили нічого доброго або лихого (щоб постанова Божа у вибранню пробувала, не поділам, а від того, хто кличе), сказано їй, що більший служити меншому, яко ж писано: Якова злюбив, а Ісава зненавидів. Що ж скажемо? чи вже ж не справедливий в Бога? нехай не буде." (Рим. 9: 10-14) Єгова не дозволив первенцеві тішитися його любовю лише тому, що він мав право до сього, бо він знав наперед, що він буде невірний і що Яков буде вірний і послушний йому; тим то написано є: "Глаголе бо Мойсейові: помилую, кого помилую [того що має віру], і змилосерджусь [над послушним] над ким змилосерджусь." (Рим. 9: 15) Право відносно первенців мусить оступитися для вірного послушенства, "тим же воно ні від того [Ісава], хто хоче, ні від того, [Ісава], хто біжить [Ісав], а від милуючого Бога". (Рим. 9: 16) Далше Єгова сказав: "А Езава я зненавидів, так що гори його поробив безлюддем а наслідде його — пробутком шакалів. — Мал. 1: 3.

* Причина задля котрої Бог зненавидів Езава була та, що Езав був самолюбним і не мав віри в Божу обітницю. Езав оженився з проклятою поганинкою, був несправедливий до Якова, і указав духа душоубця. Задля с'їєї причини Ізавів нарід (Едомей) були зненавиджені Єговою, як старинні так і новочасні, себто, нинішня лукава орда, що була представлена через Едомей. (Гляди "Авдія" з 15. червня 1936, *Вартова Башта*) Задля с'їєї самої причини "лукавий слуга" кляса, і всі одиниці з котрих складається та кляса, є зненавиджені і відкинені Господом. (Мат. 24: 48-51) Ось так Єгова заявив, що Він спустошить наслідде Езава і Едомея стане безлюднена. (Езек. 2: 2-15; Авдія 15: 21; Ерем. 49: 7-22) Пророцтво Єгови виповіджене проти Езава сповнилось в малій мірі якийсь час по знищенню Єрусалиму. У своїм часі Ісус Христос явивсь в храмі і спустошив стан "лукавого слуги" кляси, і сим чином се пророцтво сповнилось в більшій мірі. В часі судження храму Ісус Христос, правдивий до свого Слова, післяв своїх ангелів і зібрав із лінії до царства тих, що сталися чинителями беззаконни і старалися потягнути за собою послідувателів, і Господь назначив їх долю з лицемірами і відобрав від них всі інтереса царства. (Мат. 13: 41; 25: 24-30) Їх наслідде як наслідників Божих і с'їїнаслідників з Ісусом Христом було опустошене, представлено що їх місця сталися покормом для шакалів в пустині, тому що вони відмовилися терпіти з Ісусом Христом і не віддали пошани Єгови, їх Отцеві, і його царству. Сей присуд і його виконання проти "лукавого слуги" зачався з приходом Христа до храму в 1918 р., і напевно впаде на всіх із храму хто станеться невірним опісля. Отже виходить, що хто знаходиться в храмі, і стане невірним, такий буде викинутий геть ангелами Господніми.

Езав прилучився до Диявольської організації і всякий хто піде таким напрямом станеться частю організації Сатани і буде поставлений в клясі Едомейв, "Езава, праотця, Едомейв" (1 Мойс. 36: 1) Ті що колись були в лінії як первенці до благословенств Єгови, і знеславили Господа, сталися Едомеями. Те що Едом сказав, як се зазначено в пророцтві Малахії, відноситься до "лукавого слуги" кляси. "Коли б Едом сказав: Хоч ми розбурені, та ми повідновлюємо розбурене, то Господь Саваот каже до тих: Вони побудують, а я порозвалюю, так що їм приложать призвіще: Країна безбожності, — нарід, що на його Господь прогнівався по віки." — Мал. 1: 4.

10 Десь у тім часі з початку судження храму самолюбні й захланні, що були в лінії до царства, говорили, і далше говорять: "Ми з'убожіли задля того, що нас відрубано від урядової контролі над Товариством Вартової Башти Біблії і Брошур, себто, Божої видимої організації." Сі невірні одиниці не могли дістати контролі і руководити Товариством після їх бажання, і через се вони оплакували їх страту влади і прав-

ліній. Далше вони сказали мовою пророка: 'Ми відбудуємо опустошені місця і збудуємо свою власну організацію супроти Товариства Вартової Башти, і ми надіємось, що Бог поблагословить і дасть успіх нашому новому підприємству.' На се Господь відповідає: "Вони побудують, а я порозвалюю." Присуди є написані проти них, і Бог не перемінить таких присудів. Він не піде щасно: долі їм. Бог не дасть воскресення для тих, котрих Він засудив на знищення. (Ерем. 49:17,18; також 2 Солун. 2:3; Езек. 35:14,15) Далше те пророцтво відноситься до тих, що стали по стороні Єгови й каже: "Так що їм приложать прізвіще: Країна безбожності [себто, крайність беззаконства]." Ті одиниці, що стали по стороні Єгови промовляють після Його розказів проти сих невірних, і се показує, що на вірних лежить відповідальність говорити так всяку правду. Сі чинителі беззаконня або безправства є найбільше огидною клясою, тому що вони добровільно відвертаються від правди і ставлять себе в противенстві до Бога і Його організації, і сим чином безчестять їх Отця і їх матір. Інші перекладачі передложили сей текст в сей спосіб: "Країна безбожності" (*Лікар; Роттердам, з боку*). Се — люди що противляться Господеві [Єгови] і проти котрих він гнівається на віки, і тимто вони є назначені на погибель або на вічне знищення. Вони ідуть дорогою Диявола і всіх подібних йому. (Одкр. 20:7-10) Нема причини чому Бог мав би тримати лукавих при життю. Він дає життя вічне для тих, що люблять і служать йому. Прийшов час, зараз по розпочаттю судження храму, коли Господь відкрив, сі правди своїм вірним, щоби вони могли знати і оціняти справедливність і милість нашого Бога. До вірного останка з духового Ізраїля, котрі становлять "вірного і розумного слугу" клясу, Єгова каже: "Своїми очима ви побачите та й скажете: звеличив себе Господь над Ізраїлевим займищем!" Се становить безперечний доказ для вірних одиниць, що Єгова ненавидить лукавих, котрі були представлені через Езава, і що він любить тих, котрі були представлені через Якова, себто вірних котрі люблять Його і служать йому несамолюбно. Бачучи і оціняючи присуди і любов Єгови, вірні возвеличують Його ім'я із своїх займищів, т. є, з місця Божої організації і позанею, даючи постійне хвалення і свідкуючи про ім'я Єгови і про Його царство; і се вони чинять серед великої опозиції.

ЛЮДІ ЧАСИ

¹¹ Оголошуючи свій закон натуральному Ізраїлеві Єгова сказав до них: "Шануй батька свого й матір твою, щоб довго літен був ти на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі." (2 Мойс. 20:12) Закон Божий не змінється. Закон висказаний Ізраїлеві тоді тепер відноситься головню до духового Ізраїля. Діти натуральних родичів повинні шанувати і чтити їх, коли родичі поведуться властиво. Але сього текста не

можна обмежити до сього значіння, тому що родичі часто стають лукавими, прилучуються до Диявола і противляться і отверто зневажують ім'я Єгови. Спевністю Бог не розумів, що діти повинні шанувати і взяти такий злий напрям лише тому, що такі люди є родичами дітей. (Іса. 54:1,13) Слово "отець" в 2 Мойсея 20:12 відноситься до Бога Єгови, котрий дає життя для всіх, що приймають життя. Слово "матір" в сім тексті значить Божа "жена", представляючи Божу організацію, що роджає Божих дітей. (Іса. 54:1-3) "Син шанує батька, а раб — пана свого; коли ж я батько, так де ж та почесть що мені подабає? й коли я син, де ж те поважанне для мене? говорить Господь Саваот до вас, священники, що зневажаєте ім'я мое? Ви питаєте: Чим же ми зневажаємо ім'я твое?" (Мал. 1:6) Ізраїльтяни по тілу були Божими людьми, котрих Він вибрав для себе, і Він був їх Отцем. Однак сей текст в більшій мірі відноситься до ~~духового~~ Ізраїля, себто, до тих, що мають віру в Бога і Ісуса Христа і увійшли в угоду чинити волю Божу, і котрих Бог призвав за своїх синів. Хто останеться вірним й правдивим Богу той буде шанувати ім'я Отця. Промовляючи до церкви в Ефесії, апостол писав: "Діте, слухайте своїх родителів у Господі, се бо по правді. Поважай батька твого і матір: се перва заповідь із обітваннем: щоб добре тобі було і був ти довголітем на землі." (Ефес. 6:1-3) Ось сим чином апостол показав властиве пристосування сього тексту. З духа народжені сини Божі повинні шанувати Бога через радісне послушення Його заповідям і Його Сина. Хто возьме инший напрям, такий зневажає ім'я Єгови. Зневаження Бога приводить таку одиницю до нещастя. Жнемо в останніх днях і Сатана розпучливо старається відвернути усіх людей від Бога, і тому він спонукає їх бути непослушними. Про сю точку апостол писав: "Се ж відай, що в послідні дні настануть времена люті." Будуть бо люди самолюбії, сріблолюбії [бажаючи того, що до них не належить]... родителям непокірні... невдячні... нелюбовні... що більш люблять розкоші, ніж Бога, мають образ благочестя, сили ж його відцурались." (2 Тим. 3:1-5) Опись даний тут як раз пасує нинішнім обставинам у світі а особливо до тих, що були колись в лінії до царства і котрі відступили. Хотяй се правда, що ті у світі поступають напрямом який точно описує апостол, однак сей текст головню відноситься до тих, що підприємались служити Богу і котрі указались невірними. Вони стались беззаконним з причини їх самолюбства і захланности, і вони не хотять слухати Божих приказів і поступати після поучення організації. Вони цілковито понехали сю пораду Господню, а іменно: "Храни, мій сину, що твій батько заповідає, й материної науки не цурайся." — Прип. 6:20.

¹² Всі ті, що були в лінії до царства у приході Господа до храму належали до покоління Левітиного, із котрого священники були взяті, от-

же декотрі із них належали до священничого чину. Промовляючи до священничої кляси, Єгова каже: "Коли ж я батько, так де ж та почесть, що мені подобає?" Інакше сказати, пророк каже до них: "Що ви робите, щоби віддати честь Богу Єгови?" Єгова прийняв Духових Ізраїльтянів за своїх синів, і через се стався їх Отцем. — Галат 4:5-7; Рим. 8:14, 15.

¹² Царство народилося в 1914 р., і тоді Єгова породив "сина хлопятко", що володіти ме світом, і потім Його жена породила інші діти. Єгова вислав свого любого Писланця до храму в тій цілі, щоби випробувати і судити всіх синів Божих. Він установив нову угоду для них, і Єгова каже: "Бо я — отцем [духовному] Ізраїлеві, і Ефраїм [духовий] — первенець мій." (Ерем. 31:9, 31-34) Правдиві сини признають Єгову за свого Отця, і вони віддають честь Його імені: Ті слова пророка кажуть: "Ти, ти, Господь — отець наш; від віків на імя Тобі." (Іса. 63:16) "Тепер же, Господи, та ж ти наш отець; ми глина, а ти творець наш, і всі ми діло руки твоєї." (Іса. 64:8) Се лишень ті, що радо слухають Його приказів і указують їх любов до Нього, що шанують імя Єгови. Вони сміло і з радістю свідкують про Його імя й царство в день Єгови, у котрім ми тепер живемо. (1 Йоана 4:17, 18) Син носить імя свого Отця, і чемний син шанує і поважає імя свого Отця, і тому син займає місце великої відвічальності відносно імя свого Отця.

¹³ Бог зробив Левітів своїми слугами, а інші з покоління Левієного виконували іншу відмінну службу, але всі були слугами Божими і всі представляли духових синів Божих, котрі також є Його слугами. Сих то духових Ізраїльтянів Господь очищує підчас судження храму, щоби вони могли приносити Господеві жертву хвалення в праведності тому сини мусять шанувати імя Єгови. Коли Господь прийшов до храму, тоді ті, що були в угоді через жертву, не шанували імя Єгови у властивий спосіб, і се було з причини почасті їх несвідомости як шанувати Його імя. Всі тоді менше-більше взяли невластивий спосіб і сим стягнули зневагу на імя Бога Єгови. Много з їх часу вони віддали на "вироблення характеру" і на віддання пошани людям, ідучи за наукою чоловіка.

¹⁴ У *Вартовій Башті* із 1-го травня, 1926 р., Господь звернув увагу своїм людям, що вони повинні більше шанувати Єгову через проголошення Його імя чим лише виробляти собі характер. В той час судження храму Господь відокрив з духа народжених одиниць, що трималися своїх самолюбних поглядів і відмовилися шанувати імя Боже, і також іншу клясу, що бажала чинити волю Божу; і коли та друга кляса побачила свій привилей, тоді вона зараз узяла сей напрям. От сими роками Господь ясно відокрив сю справу тим, що любять і служать Йому, і вони радо підпринялись голосити про се іншим, що мали уха до слухання відкриваючи

їм, що се лишень ті, що люблять і служать Єгови, що вдійсности шанують Його імя і мають Його признання. Хто возьме інший напрям, той попадеться в несчастья. Вірні, що встояли у пробі, були приведені до храму; але если хтось, будучи в храмі, станеться самолюбним, захланним або бунтівничим, такий також буде зібраний Господом і викинутий геть, як се Він заявив що зробити.

¹⁵ Правдивий слуга Божий має вирозуміння, т. е., він оціняє своє споріднення до свого Пана і до Єгови, і що він мусить чтити імя Єгови і Його любого Сина. Ісус Христос є Господом над домом Бога Єгови. "Один бо ваш учитель — Христос." (Йоана 13:13, 14; Мат. 23:8) Щоби ті, що згодилися чинити волю Божу могли властиво оціняти їх позицію в Божій організації, апостол пристусовує те правило споріднення до слуги і пана в тілі, як і в Христі, щоб одним пояснити друге: "Слути, слухайте панів по тілу з страхом і трепетом, у простоті серця вашого, яко ж і Христа, не перед очима тільки служачи, яко чоловікоугодники, а яко слуги Христові, чинячи волю Божу од душі, з охотою служачи, як Господу, а не як людям, знаючи що кожен, хто зробить що добре прийме те від Господа, чи то невольник, чи вільний." — Ефес. 6:5-8.

¹⁶ Єгова є великим Паном і Господом усіх. Він був Паном для натурального Ізраїля. Вони були Його племенням і Його людьми. Бог був їх Царським Володарем. Через свого пророка Малахію Єгова сказав до Ізраїля по тілу, але більше особисто до духового Ізраїля: "Коли я пан [Адон, (з єврейського), що значить царський володар], де ж те поважання для мене?" Що се є властиве значіння тексту, то про се говорить пророк Ісаїя: "Господи, Боже наш! над нами крім тебе панували володарі другі; та ми задля тебе одного імя твоє шануєм." (Іса. 26:13) Єгова є всесильний, Головний Володар і Найвисша Власть. Його сини не можуть угаджати людям. Се запровадило б їх у сіті Диявола. Вони не можуть підлягати світським володарям і правам, котрі противляться Божим правам. Вони мусять признати лише Єгову за найвисшу власть і Його закон за висший чим людський. Сини Божі не є слугами людськими, і вони мусять стояти або впасти свому Панові, Господеві неба й землі. "Ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога в тілі вашому і в душі вашому; вони Божі." (1 Корин. 6:20) "Ціною викуплені; не робіть се невольниками людськими." (1 Корин. 7:23) Господь Ісус виразно заявив, що сини Божі не мають боятися людей, а лише Бога. (Мат. 10:28) "Страх Господень — значить ненавидіти зло." (Прип. 8:13) Се є зло чинити що-небудь, що противиться Божим заповідям. Стати проти Божої організації, і збудувати організацію або старатися збудувати, котра пізніше мала б віддавати честь чоловікові, то се напевно є злом в очах Бога. Віддавати честь людям а не Єгови, то се напевно є зневаженням Єгового імя.

Відвічальність стає ще більша коли хтось пізнає, що Божий замір є оправдати Його ім'я. Господь каже до тих, що противяться Його законі: "Де ж тепоражання для мене? ... священники, що зневажаєте ім'я моє? Отже виходить, що кожний, хто згодився чинити волю Богу, мусить шанувати ім'я Єгови будучи послухним Його законам, без огляду на закони чоловіка і без огляду на се, що сотворіння можуть казати або думати про нього

¹⁸ Самолюбний чоловік, що шукає пошани й чести для себе, не шанує Єгови. Так довго як хтось дозволить самолюбстві контролювати його, він не може бачити й оцінити відкритого Слова Божого. Ті що несамолюбно й цілковито посвятилися Богу Єгови, можуть взяти невластивий напрям на якийсь час задля їх невідомості, але у своїй часі Бог покаже їм правдиву дорогу, если вони пильно шукають такої правдивої дороги, і чинять волю Богу. Коли книжка *Пророцтво* вийшла в 1929 р., тоді Господь пояснив своїм людям, що пошана й оправдання Його ім'я — се найважливіша річ. Коли Господь відкрив свою велику правду, тоді несамолюбні одиниці з радістю прийняли її і виконували волю Богу. Ті що йдуть слідом за їх самолюбним бажанням і стараються відтягнути інших від Господньої організації, такі йдуть беззаконним шляхом. Такі ослабли і не могли зрозуміти. Вони не схотіли дістати знання й виробити розуміння о властивім спорідненню до сотворителя, і тому вони є сліпі до правди. Хто шукає чести й пошани від людей, або хто віддає честь і пошану іншим людям, той нехтує тим великим питанням яке має бути поладжене тепер і сим показує, що не має виробити розуміння. Хто поступає таким шляхом, той зневажає ім'я Єгови.

¹⁹ Єгова через свого пророка тепер відкриває як хтось показує, що він зневажає ім'я Єгови. Хто за високо думає про себе, той старається оправдати свій мильний напрям навіть тоді, коли хтось укаже йому на його мильний шлях. Господь каже через свого пророка Малахію: "Ви скажете: В чім зневажили твое ім'я? і на те питання Єгова відповідає: "Ось, ви приносите нечистий хліб на мій жертівник, та ще й питаєте: Як ми зневажаємо тебе? От тим, що говорите: Трапезу Господню ніщо поважати." (Мал. 1: 7) "Всі жертви названі Господом ім'ям "хліб". Властиву жертву синів Божих апостол пояснив сими словами: "Тим же оце вийдімо до остронь стану, дізнаючи наруги Його. Не маємо бо тут сталого города, а того, що буде шукаємо. Тим оце через Нього приносимо жертву хвалення без перестанку Богу, се есть овоз уст, що визнають ім'я Його." (Жид. 13: 13-15) Се значить всецїле й несамолюбне посвячення ся Єгови Богу в послушенстві до Його приказів у проголошенню Його ім'я й царства; і се чинити безперестанку, широко і ревно йдучи на прямом який Бог визначив для своїх синів.

²⁰ Божий закон вимагав від священників, щоб вони берегли всі річі принесені на жертву,

і ніщо нечисте або неправильно набуте не можна було прийняти в жертву. "Коли ж у його та буде яка хибка, чи кульгаве, чи сьліпе воно, не приносити меш його в жертву Господу, Богу твому." (5 Мойс. 15: 21) Жертва принесена Господу Богу, помішана з хваленням і пошаною людей, чи то себе чи інших, не може бути прийнята Богом. (Луки 16: 15) Се є урочиста задача слуг Божих, що служили в священництві: вряді, проголосити се право Єгови у присутності інших. Стіл Господень, наповнений Ним властивою поживою, достарчає їм покарму і підтримує життя тих, що люблять Його і служать Йому. Все що не з стола Господнього — диявольське. Написано бо: "Погляньте на Ізраїля по тілу; хибка ті, що йдуть посвятити, не спільники жертівні?" Отже то жертівник — се "трапеза Господня." Дальше написано є: "Не можете трапезі Господній причащати ся і трапезі бісовській. (1 Корин. 10: 18, 21) Ніхто не повинен мішати світські річі із тим, о що Бог постарався для людей. Найважливішим зі всіх річей є Боже ім'я; і те, що Він кладе на столі, є для користі Його царства; і такі справи є гідні повного й нездільного посвячення зі сторони Його синів, котрі є в лїнії до Царства. Старатися помішати світські річі із тим, що Бог поклав на своїм столі — се зневаження Його ім'я. Отже виходить, що если ті, що служать Богу рівночасно мішають ту службу із похвалою й пошаною для людей, то се становить доказ, що вони зневажають ім'я Боже й Його старання для них. Отже певним є, що се гидота в очах Божих. Хто заміное що-небудь замість того о що постарався Бог для своїх слуг, то сим він показує, що він зневажає Боже святе ім'я: Від самого початку судження храму були одиниці, що признають себе бути в лїнії до царства, однак відмовилися прийняти Богу провізїю для них і замість того поставили науку чоловіка. Вони проголошувать і попирають науку чоловіка й зневажають те, що Бог відкрив яко сповнення своїх пророцтв для користі тих, що згодилися чинити волю Його. Єгова тепер ясно показав, що те велике питання, яке мусить бути рішене, обнимає Його святе ім'я; що задача яку Він положив на своїх людях є проголошувати Його ім'я, і знехтувати сим великим питанням значить зневажити Його ім'я й сим чином голосити, що Його стіл є опоганений. Відмовитися звертати увагу на всі важні правди, значилоб недбальство до Господніх справ, і сим показує невірність той, що зобов'язався проголошувати ім'я і царство Його. Ось так Господь укажує на тих чинителів беззаконня і їх спосіб у який вони показали їх зневагу до Його стола.

²¹ Закон який Бог дав для натурального Ізраїля научав, що сліпі жертви не були прийняті Господом. Отже Господь каже через свого пророка Малахію: "І як ви приносите на жертву сліпе, чи те в вас не погане? або як приносите кульгаве чи хворе, чи ж і се не погане? Ось, принеси се твому князеві, чи буде воно йому прием-

не, чи прийме він тебе ласкаво? говорить Господь Саваот." — Мал. 1: 8.

²² Жертва представляє того, що приносить Й. Если особа, що приносить Й, є сліпа до великого питання яке має бути рішене через своє самолюбство, тоді Його жертва є сліпа, отже не відповідна. Це правило дане натуральним Ізраїльтянам ізза більшої причини відноситься до духових Ізраїльтян; і хто, так не бачить і не проголошує цього визову, той приносить сліпу жертву, що противиться заповідям Господнім. (Жид. 13: 15) Це те саме, що принести сліпу жертву, отже непринятую Господом. Є одиниці, що називають себе слугами Божими і кажуть: "Що я вважаю за добре в моїх власних очах, себто, що розумію є добрим, те я буду чинити." Инакше сказати, вони ставлять свій власний суд проти того, що Господь виразно написав. Отже така одиниця показує себе, що вона — необачна. "Дурному шлях Його здається простим, розумен же той, хто слухає поради." (Прип. 12: 15) Слово Боже містить правдиву і добру пораду. В сей день коли Царь прийшов до храму і розпоряджає працею своїх людей і коли хтось нехтує Його розпорядженням й іде своїм власним шляхом той неначе каже: "Бог не розпоряджає своєю організацією"; і у своїм серці себто через свій напрям він каже: "Нема Бога", і так він заявляє себе, що він — дурень. Він сліпий щодо дійсного заміру Його. Він повинен знати краще, тому що він підпринявся бути кермований Словом Божим і через се він не повинен йти за своїми власними мріями або видумками іншого чоловіка, але поступати після науки Господньої. Його жертва, будучи сліпа, не є приємна Господеві. Бо если хтось вважає, що такий самолюбний напрям не є злом з його сторони або інших, що зробили угоду чинити волю Божу, се булоб зневагою для Божого жертівника й невірністю для Його угоди з Богом. Діти Його можуть бути навчені лише Йогою і Ісусом Христом. Жадний чоловік, ані він самий, не може бути провідником і учителем для синів Божих. Ось так Господь показує ясну різницю між невірними а вірними, що стараються служити в священничім уряді. Він постарався о средства для просвітчення і вияснення видава для своїх синів, щоби вони не приносили Йому більше сліпу жертву.

²³ Що ж тоді становить "кульгаву" жертву після значіння св. Письма? Стати між двома онініями, старатися служити двом противним організаціям і називати себе слугою Божим і в той самий час старатися угадати диявольській або світській організації, такий принос є напевно "кульгавий". Боятися людських властей і признавати їх за "висші власти", котрим вони мусять бути послужні, показує що така особа боїться (людей) і слухає світських властей і тому є "сліпа" й "кульгава". Слухати таких світських властей задля страху бути покараним людськими сотворіннями, становить кульгаву жерт-

ву і через се неприємну Господу. Така жертва священнича є відкинута в часі судження храму, бо суд Господень випробовує й очищує синів Левііна, щоби вони приносили жертву Господеві в праведності. (Мал. 3: 3) "Лукавий слуга", що був колись в лінії до царства, казав і дальше каже: "Ми мусимо признати й признаємо людських володарів цієї землі за висші власти, котрих ми будемо слухати." Сим вони заявляють, що вони приносять кульгаву жертву і не признають такої жертви за злу; та Господь каже, що вона — зла. Хто бажає отримати Боже признання, той не може робити компромісу, але мусить піддатися цілковито Богу й Його царству із одним заміром, і бути сліпим до всього. — Іса. 42: 19.

²⁴ Знов Господь каже до них: "Коли ви приносите хору жертву, і кажете що вона не погана." Хорі духово кажуть: "Хора жертва не є злом". Господь ставить на свій стіл покарем у пору, показуючи сим своїм людям, що вони мусять виконувати. Хто відмовляється кормити себе духовим покарем о який постарався Господь, сим він ясно показує, що він є хорий духово. Тримати ся і йти за наукою чоловіка, чи той чоловік мертвий чи живий, і вивиснати людських провідників, становить безперечний доказ, що така одиниця — духово слаба, бо така одиниця не бачить ясно тіла Христового й заміру Його відносно того ж. Се є неможлива річ, щоби така жертва була принята Господом. Се Господь тепер вияснив своїм людям, що вони мусять оминати проласть у котру инші понадали. Хто каже, що він йде вузкою дорогою яко послідувальтель Ісуса Христа, і противиться або погорджає роботою яку Господь виконує яко свідочтво про своє ймя, і з погордою говорить про таку роботу як про "план для продажу книжок", сим він показує себе, що він цілковито не годиться з Господом, і взявши напрям який противиться Господеві, сей показує свою духову слабість.

²⁵ Тепер Господь приказує своїм людям нести иншим людям оwoчі царства, себто, нести свідочтво о правді иншим, а се свідочтво мусить бути про оправдання Йогого ймя через Його Царя й царство. Для цієї цілі Бог вибрав собі людей з між народів. Голошення вістки о царстві на честь Йогого ймя є вельми важною річю, бо так Бог приказав чинити. Хто є так запліднений до цього великого визову і через се став духово слабий, і хто дальше "служить Богу" в самолюбний спосіб, той неначе говорить про свій взятий шлях: "Мій шлях не є шкідливий ані мильний", отже сим він каже: "Нема зла в моїй кульгавій і сліпій жертві." Такий напрям взятий тим, що з покоління Левієного, неначе говорить: "Транезу Господню ніщо поважати." Яка ж тоді є задача тих, що вірно служать Богу в сій справі? Чи вони мають мовчати і нічого не казати? Ні, противно, Господь каже до тих, що люблять і служать Йому: "Клич грімно, не

вдержуйсь, підними голос твій, мов труба, і вкажи мойму люду беззаконня його, й дому Яковому всі гріхи його." (Іса. 58: 1) *Вартова Башта* не може вірно сповнити службу Господеві і в той самий час не звертати уваги на сі річи. Коли Господь відкриває сі річи через свого пророка і приводить події в сповнення й пояснення того пророцтва, тоді се задача *Вартової Башти* і всіх інших в гармонії із Господом і посвячених Йому проголошувати сі правди.

²⁶ В часі коли те пророцтво було виповіджене Малахією, тоді лише чоловік був володарем, такий як Неемія і Заробабель. Однак в теперішнім часі Господь Ісус Христос є Володарем над духовим Ізраїлем, сівши на престолі в 1914 р. Ісус Христос і Єгова становлять "Висші Власти". Єгова через свого пророка тепер промовляє отсі слова до недбалої й невірної священничої класи і ставить перед них питання, на котре вони мусять відповісти: "Ось, принеси се твійму князеві, чи буде воно йому приемне, чи прийме він тебе ласкаво?" Навіть людський володар не приймає сліпої або хорої жертви, а той що приносить таку жертву повинен соромитися таким приносом.

²⁷ Неемія не прийняв би був охочо такої жертви. (Неем. 13: 10-12) Так і Господь Ісус Христос у храмі (царській палаті Єгови), Володар духового Ізраїля, не понижить імя Єгови через прийяття сліпої, кульгавої або хорої жертви. Се безперечно можна доказати фактом, що Ісус Христос, прийшовши до храму, зачав судити Левітів і очистив признаних, котрі показали їх вірність, щоби такі признані могли приносити жертву в праведності, приятну Єгові. Ті позатипічні Левіти, що не були признані Ісусом Христом підчас судження храму, не мають приятної жертви принести Єгові Богу, і тому їх жертва є відкинута. В таким стані знаходяться противники Божої організації.

²⁸ Далше промовляючи до позатипічних Левітів, що принесли кульгаві й сліпі й хорі жертви Господеві. Єгова через свого пророка каже: "Оце ж благайте Бога, щоби вас помилував; бо коли таке буде виходити з рук ваших, так чи ж може він вас ласкаво приймати? говорить Господь сил небесних." (Мал. 1: 9) Слова пророка можна переказати так: "Ви не трактували б так вашого земного володаря в такий безчесний спосіб, і тепер йдїть і покїрно просїть Господа бути ласкавим до вас, і побачите у вічу вашого безчесного трактовання Єгову і Його транспезу, чи Він покаже своє признання або ні. Ось так коли ви кажете, що "нічого злого ані шкідливого не сталось", то ви побачите, що ви милитися і не в гармонії з справедливістю. Тоді побачите, чи Бог прийме вас або ні." Єгова ніколи не змінється і все в гармонії із собою і ніколи не показує односторонности до жадного сотворіння. Є одиниці що приписували собі за багато признання з причини їх майбутнього висшого становища між братами. Головно класа так

звана "вибраними старшими" вважає себе за особливий предмет Божої ласки і тому все, що вони чинять, вважають за справедливе. Але таке заключення — цілковито мильне.

²⁹ Обставини які істнували між натуральними Ізраїльтянами, а головно між священниками, знаходять свій точний прототип між духовими Ізраїльтянами. Пророцтво Малахії показує, що ті самоповажані й самолюбні одиниці не можуть отримати Божого признання. Те пророцтво каже: "Лучше зачини которий храмові двері, щоби на мойму жертівнику не палити марно огню. Нема в мене ласкавости до вас говорить Господь сил небесних і не вгодні мені приноси з ваших рук." — Мал. 1: 10.

³⁰ Самоповажні одиниці між натуральними Ізраїльтянами служили Богу лише за земну заплачу о скілько вони могли дістати і сим чином показали що вони "срібллюбці" і що особиста нажива була головною причиною їх злого напрямку. Так і у приході до храму Господь Ісус знайшов духових Ізраїльтянів, що служили Йому задля самолюбної наживи а не щоби хвалити й чтити імя Єгови. Служачи в домі Господнім задля самолюбної наживи, ті Жиди палили огонь і приносили невідповідні жертви на жертівник Господень, і через се їх жертви були безкорисні. Так і між духовими Ізраїльтянами з початку судження храму були такі, що служили Господеві задля самолюбної причини а не щоби виконати волю Богу на його славу. До таких Господь каже: "Нема в мене ласкавости до вас, і не вгодні мені приноси з ваших рук". Така самолюбна служба зневажала імя Боже. Самолюбний напрям в Господній службі приносить не славу для імени Його. Такі самолюбні слуги виконували лише формалїзм, а не посвяту і пошану до Єгови. Навіть між позатипічними Левітами, по розпочаттю судження храму, були одиниці такого самого напрямку, і Господь зносив їх якийсь час і дав їм повну нагоду показати свою дійсну мотиву і стан серця. Таке розділення Господь виконував аж очищення взяло місце в 1932 р., і тоді Господь ніслав своїх ангелів і вибрав непокірних священників, таких як "вибрані старші" і викинув їх у надвірну темряву. Те саме правило з конечности мусить позістати в силі і тепер, т. є, если хтось із членів храму стане сліпим або духово слабим і приносить самолюбну, негідну жертву перед Господом, тоді та жертва і та особа є відкинута а той, що приносить таку жертву, є викинутий з храму. Нехай ніхто безглузно не думає, що если він знаходиться в храмі, то він може ходити якимбудь самолюбним або неправильним шляхом і позістати в храмі. Ті, що лишаться в храмі, мусять годитися з правами Господніми які Він зазначив у своїм Слові.

³¹ Римо Католицька Пєрархія яко організація вважає своїх священників за представителів Бога і що вони займають ті уряди по волі Божій. Вони опирають свій обряд на законі Божім від-

носно священства в Ізраїлі. Тут вони не лише мияться та ідуть мильним шляхом, але і діляють цілковито без уповажнення. Жадний чоловік ані земна організація не можуть сотворити священника для Бога. Католицькі заведення, які виховують збір священників, не чинять се по волі Божій, але поступають після їх власного самолюбного напружання під керівництвом Божого ворога — Сатани. Гієрархія і її священники є гіпокритичні й богохульні. Ціла система є основана на ложі й ошуді. Священники, які приносять жертву в праведності Богові, є ті, й вони єдині, котрих Єгова покликав і признав за своїх синів і котрі є помазані й призначені Ним за Його слуг. Відносно Римо Католицької Гієрархії й її священства Єгова заявив, що ціла система основана на ложі й є гідотою в Його очах і буде цілковито знищена. (Іса. 28: 1-21) Жертви Римо Католицької Гієрархії і її священників — се цілковита гідота в очах Божих, і Він не має нічого до чинення із ними. Пророцтво Малахії не має нічого спільного із так званими "священниками", людського витвору, як Римо Католицька Гієрархія, але воно відноситься до тих, що зробили угоду з Богом і сталися Його духовими синами і котрі опісля стали невірними і були відкинуті Господом; і також відноситься до тих, що в тім часі стались приятними Господеві. Судження і очищення храму відкриває до котрої класи хто належить. Релігійний формалізм витворив Божий ворог, Диявол, і всі жертви релігійних священників є гідотою в очах Бога і через се не є прийнятими Ним.

Римо Католицька Гієрархія не входить під розвагу в заповіді дані Богом, записані в 2 Мойс. 20: 12. Та заповідь була дана Божим завітуючим людям і відноситься головню до духового Ізраїля, котрі є завітуючими людьми в душі. Єгова не є Отцем Римо Католицької Гієрархії, і се Гієрархія вповні признає й заявляє через названня свого земного голову *папою*, що значить "отець", і сей вираз "отець" відноситься до кожного так званого "священника" в тій організації. Господь дав приказ, щоби Його син не кликав ніякого чоловіка отцем. Господь Ісус Христос сказав

до своїх учеників, котрі були Його правдивими послідувачами: "І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі." (Мат. 23: 9) До гіпокритичних фарисеїв, котрі практикували релігію в ім'я Єгови, Ісус Христос сказав: "Ваш отець — Диявол." (Йоана 8: 44) Римо Католицька Гієрархія і її священники й союзне духовенство загально є позатипічними Фарисеями, і їх отець також Диявол. Як старинні фарисеї противилися Божому царстві й правлінню під Ісусом Христом, так і тепер новочасні фарисеї, Римо Католицька Гієрархія, погорджають Божим царством і богохульно вважають свої правління за Боже представництво. Многі люди були спонукані вірувати, що тому, що Жиди мали священників по волі Божій, що служили людям в тім часі, отже і Римо Католицька Гієрархія, і її священники служать їм по волі Божій. Однак така думка цілком не має попертя у вс. Письмі. Такі релігійні організації й її священники отверто противляться Божому царстві під Христом і переслідують усіх, що щиро люблять і служать Єгові, і се точно так як Ісус Христос предсказав. (Йоана 15: 18-21) Гієрархія й її священники є цілком людським заведенням, зорганізована під керівництвом Сатани у цілі засліплення людей і противлення ся Єгові й для дальшого зневажання Його імя. Пророцтво Малахії відноситься до духового дому Левія, і з котрих то Левітів священники були взяті для служби, і лише ті із духовних Левітів, що шанують ім'я Єгови, отримують признання від Єгови. Цілковите сповнення сього пророцтва в сей день ясно показує, що лише ті, що успішно перейдуть проби, і котрі цілковито й несамолюбно посвячені Єгові й Його царству, отримають ласкавий суд. Вони є ті, що жертвують Богу жертву в праведності на честь Його імя і остаються вірними аж до кінця їх земної подорожи; і чинячи се, вони будуть вічно жити з Христом в Його царстві. Сі одиниці шанують їх Отця, Бога Єгову, і їх матір, Його організацію; і Він, будучи вірний до своєї обітниці, продовжає їх дні.

(Далше слідує.)

МАЛАХІЯ

[Переложено з англ. "Вартової Башти" з 1. січня, 1937]

"Благословенне імя Господа від нині по віки вічні." — Пс. 113: 2.

ЧАСТЬ 5

ЄГОВА є Всевишнім. Він — сотворитель неба й землі, й вся повнота їх належить до Нього. "Високо над народами Господь, над небесами слава його. Хто як Господь, Бог наш, що живе на висотах." (Пс. 113: 4, 5) Від самого почину Він замірив, що всі сотворіння мають славити Його імя радісно. Той замір напевно здій-

сниться. Вірні старинні пророки писали про той замір. Ісус часто робив натиск на важність возвеличення Єгового імя, і апостоли Ісуса Христа часто говорили про найвищість Єгового імя. Та коли так звані "послідувачелі Ісуса Христа" зачали практикувати релігію й назвали її "Християнською релігією", вони скоро загуби-

ли видіння про імя Всевишнього й про важність возвеличення Його святого імя. Через-довгий час релігія була самолюбно ужита для тимчасової наживи чоловіка, а імя Єгови було відложено на бік і забуте. Протягом того часу коли Ісус, великий Післанець, приготував дорогу Господом' многи чули тоді відкрити правду, і більшість із тих, що прийняли її, робили се менше-більше ізза самолюбної причини. Що вони найперше побачили, то се нагоду спастися і бути забрани до неба і помагати Господеві управляти землею і "привернути" решта із роду людського. Многі навіть твердили, що Бог простить і спасе всіх людей і дасть життя тим, що і не були послушні Богу. Однак треба пам'ятати, що ці люди були запроваджені в релігійні організації, і блуд наскрізь перейшов ум кожного із них. Вони жили в організації вавилонській і, почувши правду, вони вийшли із Вавилону із замураною одежою, себто, вони іще були під впливом світа і світських вибаганок і вони йшли за світським формалізмом і практикуваннями. Перед їх умом всегда було питання: "Що люди будуть думати про мене і мій взятий напрям?" І вони поводитися після сього, шукаючи признання від людей. Угадати людям, і співати хвалення людям, і щоби інші співали хвалення їм, було найважнішою цілею в умах многих. Коли великий Післанець Єгови, Ісус Христос, прийшов до храму чинити суд, перед Ним в той час стояло много самолюбних одиниць очікуючи на суд. Вони вважали себе за важних в їх власних очах, і тому вважали себе за відповідних роботи по своїй волі, і вони дальше виславляли сотворіння і шукали похвали від інших. В той самий час перед Господом стояли на суді й інші одиниці котрі мали иншу мотиву в їх діяльностях. Вони любили Єгову і Ісуса Христа і бажали служити й угадати Господеві. Хотіли й одежа була замурана з причини їх знання й практиковань у вавилонських заведених, то в їх серцю вони бажали чинити добро. Вони вийшли з Вавилону із замураними одягами, котрі мусіли бути взяті із них, если Господь знайде їх в совершенім стані серця. Судження храму відкрило самолюбних і несамолюбних одиниць, але лише ті останні встояли в пробі й були признані великим Суддею. Із тих признаних повстала кляса "вірний і розумний слуга", але і ся кляса не оціняла вповні возвеличення Єгового імя; та з часом в храмі та справа стала ясна їм, і тепер, дякувати Богу, вірні й правдиві бачуть, що імя Єгови є велике і що Його імя буде оправдане і у своїм часі всі дихаючі сотворіння будуть співати Йому хвалення. Отже через свій суд храму Господь розрізнув між самолюбною або лукавим слугою" клясою і несамолюбною або "вірною і розумним слугою" клясою.

² Єгова через свого пророка Малахію говорить про найбільшу вагу свого великого імя, і Він робить виразну ріжницю між вірними й невірними священниками. "Від ісходу бо та й до

заходу сонця буде імя мое величатись проміж народами, й всюди приносить муть імені мойму кадило й жертву чисту; велике буде імя мое проміж народами, говорить Господь Саваот. Ви ж його зневажаєте, мовляючи: Столові Господньому не належить пошана, й те, що нам із неї впадає, невартне." — Мал. 1: 11-12.

³ Найперше Єгова показує, що Його ціль є, щоби всі сотворіння, що хотять угодити Йому і жити, мусять славити Його імя, і священнича кляса, будучи вибрана яко "люди для Його імя", повинна найперше славити Його імя, не лише якийсь час, але всякого часу. "Від ісходу бо та й до заходу сонця", — що значить цілий день, т. є, всякого часу безперестанку. Отже імя Єгови є велике всякого часу, і всякий хто отримає вічне життя мусить побачити й признати сей факт і радісно прославляти Його святе імя. Всі члени в храмі тепер славлять імя Єгови, яко ж написано: "Од голосу Господнього злягає лая, і спадає лісове елисте; і все в храмі його — все говорить: величє!" — Пс. 29: 8.

⁴ Єгова велів, що Його імя буде "величатись проміж народами" між великою громадою без числа і хто тепер приступає до цієї громади, той співає хвалення імені Єгови. Єгова тепер збирає "велику громаду" з між усіх народів, поколінь, людей і язиків, і се Він робить мимо так званих "священників", котрі зневажають імя Єгови і Його ласкаву роботу. Колись ті зімена священники стояли перед суденцем Господнім в храмі, але тепер вони відкинуті, і старують ся перешкаджати великій громаді у пізнанню Божої ласкавої провізії для них. Однак сього вони не доконають.

⁵ Бог заявив, що Його імя буде величатись між поганями. Велика громада не є духовними Ізраїльтянами, і через се вони належать до язичників (не-Ізраїльтянів), і про них пророк говорить як про таких. Вони почули про храм Єгови і правдиве почитання Його через вірного останка, і тому вони добровільно шукають Єгови і Його Царя. "Коли ж би чужениця, що не з твого народу Ізраїля, прийшов із далекого краю задля імення твого, — бо вони чути муть про велике імя твоє, про твою руку потужну й простянуту правницю, — коли б він прийшов і молвився перед сим храмом, то почуй й його з неба, з місця, де престолуєш, і вчини все те, про що покликати ме до тебе чужениця, щоб усі народи на землі взнали імя твоє, щоб і вони боялись тебе, як нарід твій Ізраїль, та щоб дознались, що імям твоїм називається храм сей, що я збудував." — І Цар. 8: 41-43.

"Сей нарешті наведений текст — се Соломонова молитва і пророцтво Єгови, котре мусить мати сповнення в теперішнім часі. Велика громада виходить з між усіх народів, поколінь і язиків, і сповняє сю пророчу молитву, шукаючи дому Господнього і звертає свою молитву до Його дому: Вони вчуться славити імя Єгови. Про сю справу Божий пророк писав: "І поприходять народи до світла твого, й царі — до ся-

ева що над тобою заблисне. Піднеси очі твої й подивись кругом: всі вони громадно до тебе простують; сини твої прибувають здалека, й несуть дочок твоїх на руках. . . . І я прославлю дом величності моєї." — Іса. 60: 3-5, 7.

⁷ Велика громада мусить вийти і Господь впровадить її. Підчас коли вірні, признані, священнича кляса, останок, йде вперед і приносить Господеві жертву в праведності через безперестанне співання хвалення для Його імені, то Господь виконує своє "діло дивовижне", і збирає велику громаду. Ті що приходять до великої громади прилучаються до священничої кляси і проголошують тепер хвалення Єгови.

⁸ Завважте, що те пророцтво говорить: "й всюди приносити муть імені мойму кадило й жертву чисту." Еврейське слово "кадило" значить "палити" звірята або пахощі. Чи можуть погани законно палити пахощі у кождім місці без огляду на Божий закон, який вимагав від священника приносити пахощі у святая в храмі і на золотім жертівнику? Се питання стає ясним у світлі Писань і з того, що Господь чинить тепер. Написано є: "Се діло сьвященників, синів Аронових, на те й посьвячені, щоб кадити." (2 Парал. 26: 18) Еврейські слова "приносити муть", у житті в пророцтві (Мал. 1: 11), значить, "приближати або прийти ближше." Отже ті між поганими, де ймя Єгови є велике, не поступають беззаконно і незалежно від Єгового храму, але вони жертвують або посилають свої жертви до Його храму чтобы спалити їх на помазаному жертівнику через помазане священство. Протягом минулих двадцять років 'си евангелія царства' і Його служби даліше проповідують її по всіх частях світа у свідцтво всім народам, і з між тих народів люди доброї волі до Бога йдуть до громади храму із їх чистими приносинами, з несамолюбним посвяченням Богу, і приносять свої жертви, і ймя Єгови возвеличується між тими людьми доброї волі. (Гл. Зах. 8: 20-23) Отже після значіння сього пророцтва ймя Єгови є велике між великою громадою, або людьми доброї волі, де лише жертва приноситься для імені Єгови.

⁹ Праця Господня у котрій останок бере участь поступає вперед, і люди доброї волі чують сю правду і йдуть до Сиона, чтобы більше пізнати про заміри Єгови й віддати честь його імені, коли ж в той самий час так звані "священники", котрі показались бути невірними, тепер протівляються роботі голошенню правди через свідків Єгови і указують людям доброї волі їх привилей служити й славити Його. Отже Господь Бог каже до сих невірних "священників", що вони мали великий привилей служити Йому, але вони показались невірними, і тепер інші з меншими привилеями шукають дороги до Його організації і співають Його хвалення. Бог каже через свого пророка до сих невірних священників: "Виж його [мое ймя] зневажаєте, мовляючи: Столові Господньому не належитья пошана, й

те, що на столі Господнім нам із неї впадає, не-вартне." Факти добре знані нам указують на сповнення сієї часті пророцтва. З початку судження храму була тоді громада, з духа народжені Левіти, що служили в священничім уряді, і котрі були порушені самолюбством до такої служби, і котрі возвеличували ймя і науку чоловіка, віддаючи чоловікові признання і честь, яка властиво належалась лише Господеві. Без сумніву з початком вони були щирі, віддаючи таку пошану чоловікові. Если б вони були несамолюбні і старались дістати знання, вони були б без трудности довідалися, що такий напрям — мильний. Вони дістали нагоду, та відкинули її. За такий мильний їх напрям Господь не признав їх у храмі, й тепер вони насліпо йдуть за наукою чоловіка і величають і виславляють ймя того чоловіка й приносять "кульгаву" і "сліпу" і "хору" жертву Господеві, котра не є принята Господом. Даліше, вони стали огірчені проти останка, котрі несуть вість царства людям доброї волі, і такі протівні й огірчені "священники" стараються відвернути чуженця від його дороги" через намовлення людей доброї волі, щоб вони не товаришили із свідками Єгови. Ізза сього мильного поведіння сих невірних "священників" Бог каже, що Він протів них, бо вони відвертають чуженця від його правоти. — Мал. 3: 5.

¹⁰ Певно, що ті невірні так звані "священники", котрі колись належали до священничої кляси, повинні страхатися, а що найменше показати страх, коли вони кажуть один до другого такі слова: "Столові Господньому не належитья пошана" та їх напрямом ділаючи вони казали й даліше кажуть голосіише ним словами, що "столові Господньому не належитья пошана, й те, що нам із неї впадає, не-вартне." Ось такий їх напрям до видавництва *Вартової Башти*. Чи Господь кормить своїх людей покармом який Він подає у *Вартовій Башті*? Если так, тоді протівники *Вартової Башти*, що говорять з насмішкою й погордою про її зміст, зневажають стіл Господень. Йонадаби, що тепер займаються проголошенням вістки о царстві виставили на сором тих невірних "священників", котрі були осуджені в храмі й тепер протівляються вістці царства. Ймя Єгови сталося великим між тими, що становлять тепер "велику громаду", і вони співають хвалення імені Єгови й Його Царя, проголошуючи, що спасення від Бога і Агнія, що сидить на престолі. В той самий час ті "невірні" священники стараються відвернути "чуженців", або Йонадабів або велику громаду від їх правоти, котра то правота — се знання Єгови і привилей служити Йому. Егуй представляв правдивого і вірного священника, і він сказав до Йонадаба: "Ходи . . . і я покажу тобі мою ревність до Єгови." Згадані повіше протівники не мають часті із тими, котрих представляв Егуй. Сьогодні Йонадаби показують більше ревности до імя Єгови чим ті, що признають себе за послідувателів Ісуса Христа і котрі колись

були з священникою клясою. Сі противники не вважають імя Єгови за велике, і вони не роблять змагання мати часть в оправданню Його імени, але, разом із релігійністами, згромаджують зневагу на Його імя. Даліше, вони кажуть, що покорм який Господь поклав на своїм столі для своїх людей, — невартий, і так вони зневажують Господа. Новочасні фарисеї, Римо Католицька Гієрархія, — се гіпокрити і є засуджені на цілковите й вічне знищення. Відносно "лукавого слуги" кляси, що колись були в лінії до царства і котрі тепер є невірні й противляться Божому царству, Господь каже: "Та й відлучить його, й долю його з лицемірами положить: там буде плач і скреготанне зубів." — Мат. 24: 51.

¹¹ Нехай же Йонадаби приймуть осторогу від Єгови, щоб вони не дались зловити тими, що противляться роботі царства, і котрі колись були "священниками", але тепер стались ворогами Божими. До невірних одиниць, "лукавого слуги" кляси, Єгова даліше каже через свого пророка Малахію: "До того ще й мовляете: Скільки ж то праці! та й маловажаєте все, говорить Господь сил, і приносите крадене й кульгаве й недуже, а такі самі й хлібові дари ваші. Чи ж мені та приймати таке залюбки з рук ваших? говорить Господь." — Мал. 1: 13.

¹² Для сих невірних одиниць привилей служити Богу через несення овочів царства иншим, як се Господь приказав, ставсь лише обтяжуючою церемонією й формалізмом, у чім нема жадної нагоди сяти в очах инших людей. Нести вість царства від дому до дому в друкованій формі, і представляти її людям, було за дуже пониженою річю для так високо-думаючих про себе одиниць. Вони не знайшли жадної радості в такій службі, і вони не мають бажання ані не возвеличують імя Єгови через проголошення вістки о Його царстві. Вони ніколи не увійшли в радість Господню, бо вони не бачуть, що імя Єгови має бути оправдане. Отже вони казали й даліше кажуть: "Се розношення книжок є плян гандльовання книжками. Ох, що за трудна задача се!" Вони колись мали нагоду чинити добро, та вони змучились у чиненню добра. (Гал. 6: 9) Вони цілковито звернулись до самолюбства і були полхнуті в темряву. Насліпо вони ходять і служать Господеві у свій власний спосіб, а се вони роблять через противлення вірним слугам Господнім, котрі несуть вість Його людям.

¹³ Ті "вибрані старші" бунтуються і їх прихильники виконали сяку-таку роботу розношуючи видавництва правди, але чинячи се, вони казали: "Скільки ж то праці!" Сим що вони з погордою і знасмішкою говорили про роботу свідцтва, вони думали що вони є оправдані легковажити тією роботою, і те недбалство запровадило їх в добровільне противенство до Божої роботи свідцтва. За тієї причини Господь, через своїх ангелів, забирає їх із храму і викидає їх в надвірну темряву. (Мат. 13: 41)

Продовжуючи даліше пророк каже до тих, невірних одиниць: "І приносите [в жертву] крадене [або взяте насильством]." Вони приносили в жертву те що не представляло само-заперечення з їх сторони, але щось, що мало принести їм передництво й вивиснення і що не мало стягнути наруги на них. Вони не мали любови до Бога, але бажали сяти і отримувати пошану від людей. Щоби виконати свої заміри й дійти до своєї мети, такі одиниці панували над иншими й позбули їх із дійсного служення. Часом буває, що хтось назначений бути слугою збору, зачне думати про себе за високо і зачне панувати над своїми братами і старається потягнути послідувателів за собою, і сим чином позбути їм нагоду свідкувати про Господа.

¹⁴ Даліше пророк каже, що вони приносили на жертву те, що є "кульгаве" і "хоре." Стараючись угодити організації Сатани і отримувати похвали від неї, вони рівночасно даліше називали себе слугами Божими. Будучи духово слабі й сліпі до Божого заміру, вони даліше називають себе Його слугами, але шукають признання від людей.

¹⁵ Вони не хотять слухати Божого приказу відносно священства: "Вони мають навчати людській розбірати, що сьвяте, а що не сьвяте, й визнавати йому, що чисте а що нечисте." (Езек. 44: 23) Се є задача і повинність тих, що служать Богу правдиво й широко звертати вагу на сі річи. Для сієї причини тепер треба показати властиве пристусовання сих писань. *Вартова Башта* спостерегла, що противники стараються закрасти людей доброї волі і відвернути їх від правого шляху; і через се *Вартова Башта* мусить кричати-трімка і не задержуватись, бо так Господь приказав. (Іса. 58: 1) Сим не надіємось зробити яке-будь добро для "лукавого слуги" кляси, але така осторога принесє користь тим, що звернули свої серця до Господа, щоб вони смисляли лукавих одиниць.

¹⁶ Тоді Єгова-вкразьно ставить питання невірним священникам: "Чи мені ж та приймати такі залюбки з рук ваших?" "Лукавий слуга" думав ошукати Його, та Господа не можна ошукати. Єгова відповів на своє питання "лукавому слугі" кляси, й каже: "Ні, проклятий зрадливий, що, мавши в череді своїй здорового семця й обрікши себе обітом, приносить Господеві миршаве; я бо царь великий, говорить, Господь сил небесних, а моє імя страшне проміж народами." — Мал. 1: 14.

¹⁷ То що приглядається сьому може дістати мильне вражіння, і тому дається йому осторогу. Написано є: "З Бога насміятись не можна"; і через се невірний "священник", що поступив так, є проклятий Єговою, як се пророцтво зазначає. Ошуканець — се гіпокрит, котрий кладе колоди спотикнення в дорозі тих, що стараються вірно служити Богу, і так ошуканець показує свою погорду до Бога коли поставити його на пробу.

(Йова 1:9-11) Такі невірні "священники" є беззаконні, нелюдяні, зрадники, напасники, й ошусті. Їх напрям ділання є великою зневагою для Єгови.

¹⁸ Чи може хтось з людей, що любить Єгову, трактувати Всевишнього з такою погордою? Господня відповідь заперечує сьому і каже для добра тих, що мають уха до слухання: "Я бо царь великий, говорить Господь сил небесних, а мое ймя страшне проміж народами." Єгова — "Царь Предвічності", Всевишний, Найбільший над усіма, і Той котрому всяка душа мусить коритися, если бажає жити. Єгова став Царем головно від 1915 р., поставивши свого помазаника, віцесаря, на престолі в Сионі воледіти. (Пс. 2:6; 97:1) Коли вірний останок із натурального Ізраїля повернули з Вавилону в 536 перед Христом то вони не мали царя з покоління Юдиного, щоб царював над ними. Єгова був Царем над вірними, мимо того, що Перський володар привлашчував собі край Палістину. Коли вірний останок Єгови був визволений з Вавилону по 1918 р., то вони не мали земного володаря або царя над ними, лише Єгова був і є їх великим Царем, а Його царська палата — се Його храм, котрого Ісус Христос є Головою, котрий володіє після волі Всевишнього. "Лукавий слуга" кляса, миркачі й бунтівники, не бояться Бога. Вони не хотять оцінити Його слів "мое ймя страшне проміж народами". Многі, що називають себе слугами Єгови не бояться ані не шанують Його імя. "Воздайте Господеві славу імені Його, принесіть дари на жертву, ввійшовши в двори Його. Поклонітесь Господеві в пишній сьвятині Його. Словнісь страхом перед ним, ціла земле! Звіщайте між народами: Господь царює! І круг земний стоїть твердо, не похитається; він судить народи у правоті." — Пс. 96:8-10.

¹⁹ Сей приказ є даний для всіх, що бояться Його імя і люблять і служать Йому, і ніхто инший не отримає життя вічного. "Страшне" ймя Єгови, а головно від коли "сім пораз" гніву Божого були виляті від 1922 р. до 1928 р., як про се говорить в шестій голові Одкриття. Володарі світа чули осторогу, і навіть вони настрашились того, що вони чули, однак "лукавий слуга" не указує жадного страху перед Богом, і Йонадаби тепер пізнають Єгову, і вони бояться Його святого імени, і доказують се своїм напрямом ділання. До невірних, до "лукавого слуги" кляса Єгова каже: "Де ж те поважання для мене? говорить Господь Саваот до вас, священники, що зневажаєте ймя мое?" — Верш 6.

ПРИКАЗ ЄГОВИ

²⁰ Сини Левія від Арона первосвященника, були священниками натурального Ізраїля. Ті священники представляли посвячених слуг до священничого уряду в часі коли Господь явився в храмі чинити суд. Інші Левіти виконували иншу роботу для Господа. В 1918 р., великий Суд-

дя, Господь Ісус, явився в храмі чинити суд, і дав приказ головно тим, що служили в священничім уряді: "А тепер іще оця заповідь до вас, сьвященники." (Мал. 2:1) Який же то приказ був даний тим священникам? В той час сини Левієни потребували очищення, як священники та і інші слуги, і Господь Ісус зачав своє діло очищення синів Левієни у своїм приході до храму, щоби ті, що "встоять" в той день і перейдуть через огнені проби, були назначені приносити жертви в праведності. Хотяй Господь явився в храмі 1918 р., то Його прихід не був знаний і проголошений аж в 1922 р., і факти показують, що очищення синів Левієних перший раз взяло місце в 1932 р. Той приказ даний позатипічним священникам був даний і пристусований до очищеного храму і опісля. Проба синів Левієна зачалась із початком суду в 1918 р., без огляду чи вони були свідомі о присутности Господа у храмі чи ні. В той час зачався суд мотиви або серця тієї кляси. Се був час для тих, що зробили угоду чинити волю Божу, перестати віддавати честь людям і перестати підносити свій "смолоскоп", щоби інші віддавали честь їм. Прийшов час для них віддати всяку честь і славу імені Бога Єгови. Отже, прийшла конечність дати приказ для очищення їх.

²¹ Тут можна було припустити, що в той час будуть з імена священники, що не будуть зважати ані слухати того приказу. Се припущення можна виснувати із слів самого приказу. Господь сказав до священників: "Коли не послухаете й не положите її собі на серце, щоби оддавати славу іменні мойму, говорить Господь Саваот, так пошлю на вас прокляття, і проклинаю ваше благословенне, ба вже й проклинаю, бо ви не хочете прихилити до того серце ваше." — Мал. 2:2.

²² Сей приказ показує, що часть священників була порушена самолюбством і що вони не встоять успішно в день проби. *Вартова Башта* із 1-го січня, 1926 р., зачала порушувати конечність возвеличення імя Єгови: Що найменше від того часу не було вимівки для тих, що мали приступ до Єгового стола, щоби не зважати на ймя Єгови а дальше славити ймя чоловіка. Коли посвячені зачали пізнавати замір Єгови прославити своє ймя, і що Він вибрав із світа людей для свого імя, котрі мусять свідкувати про Його імя, то всі прийшовши до пізнання сієї великої правди, віддали славу імені Єгови і перестали возвеличувати, шанувати, славити і вихвалити людей. Щоби виконати сей приказ, сі слуги в священничім уряді мусяли перестати надужиття й практиковання за котрі вони були винуваті і в котрий то блуд вони завели инших. "Формалізм, удавана побожність, дух 'я більше подобний чим ти', припинання почестей від людей, і відавання слави иншим, мусяли бути відложені. Лишень ширі й чесні й вповні посвячені Господеві можуть угодити Господеві. Признані одиниці мусять принести жертву відповідну для іме-

ни Єгови і котра могла б осунути погорду з Його імя.

²⁰ У вавилонських системах імя Єгови було зневажене, а імя чоловіка вивисшене. Між членами Господньої організації на землі, а головню з початку судження храму, була сильна навичка йти за річами які вони навчилися в релігійних організаціях з котрих вони вийшли. Такий формалізм мусів тепер бути відкинутий, бо прийшов час на оправдання Єгового імя, а котрим мусію співтоваришати доручення правдивого свідочтва по цілій землі на славу Єгового імя. Від того часу вже не можна було величати науку жадного чоловіка і поступати за нею. Если той чоловік научав правду, йдїть за нею й пробувайте в нїй, але честь і славу віддавайте Господеві, котрому єдиному слава належитьься. Господь сил дав приказ, день битви наближився, і приказ Могучого мусів бути виконаний. Ті що були порушені чесним і щирим бажанням чинити волю Божу якяк вона не була, ті радо слухали приказу й віддавали честь імені Єгови, і вони дальше се чинять. Що ж тоді Господь зробить із тими, що не слухають Його приказу?

²¹ Сили Єгови під провідництвом Ісуса Христа в товаристві з всіма святими ангелами є тепер у храмі, щоби виконати присуди Господні, і всім дано приказ бути послухними до приказів Господніх. Прокляття мало впасти на тих, що відмовилися бути послухними тому приказові: "Так пошлю на вас прокляття" — говорить Господь сил небесних. Одиниці до котрих сі слова відносятьься були колись в лінії до царства, і котрі в часі суду були невірні й котрі опісля були відлучені до "лукавого слуги" кляси. Прокляття Господне впало на них зараз у храмі, і через їх напярм вони показують, що Боже прокляття спочиває на них. Пророчі правди відкриті Господом у храмі стались благословенством для вірних слуг, але в той самий час сі правди стались прокляттям для невірних, і так їх "благословенства стались прокляттями" навіть тепер. Се — правда, бо перед них поставлено правду, яка мала принести їм благословенства, а що вони відмовилися прийняти її, тому вони стались для них прокляттям. Інші, що не належать до "лукавого слуги" кляси, але котрі є винуваті за недотачі, недбальство й байдужність до їх задачей, мусіть бути остережені, инакше Бог прокляне їх благословенства, если вони не направлять свого напярму й не віддадуться цілковито Господеві і покажуть їх щирість і стійність до справ царства поручених в їх руки. Всі признані мусять прийняти сю осторогу до їх серця. "Іх "добрі заміри" не будуть достаточною вимівкою за їх занедбання виконати свої задачі. Господь вимагає вірности від своїх слуг, а се значить, що если слуга відмовиться виконувати вірно задачу дану йому Богом, то сим він показує свою негідність до благословенств Єгови. Приказ Єгови для нього є найбільшої ваги, і вірні будуть старанно виконувати їх задачі положені на них.

²² Дїлання Єгови з натуральним Ізраїлем були пророчі. Цілковите сповіщення сих пророчих слів прийшло на духовім Ізраїлі, себто, на тих, що зробили угоду чинити волю Божу. Дальше описуючи се прокляття, яке мало впасти на них, Єгова каже: "Ось, я одійму вас лопатку, та й кину вам калом у лице, калом жертвов ваших святих, і викинуть вас укупі з ним." — Мал. 2: 3.

²³ Се пророцтво після *Американської Поправленої Верей* звучить: "Я докорю твоєму насінню, й кину калом у ваше лице." Таке прокляття Бог буквально зіслав на натурального Ізраїля, як про се зазначено в Аггея 1: 6-11 і 2: 16, 17. Єгова заявив замір стягнути на них прокляття, а се Він зробить через стримання дощу на їх насіння, так що їх збіжа не достигнуть під серп. Если ж би прийшов дощ і збіжа росло, тоді Єгова після би град і хробацтво знищити їх достатки, і наслідок мав бути брак поживи. Тепер Диявол, мімічний бог, стягає більше нещастя й горя на людей взагалі через наслання хробацтва, бурі й граду, на знищення збіжа, і заливи й сарану, щоби спричинити замішання між людьми, а тоді Диявол порушує своє духовенство приспівати ті нещастя й горе Єгови. Треба памятати, що Єгова післяв се прокляття на свій завітуючий нарід Ізраїль, і се пророчо указувало що має прийти на духовий невірний Ізраїль. Нещастя й горя які впали на людей землі сьогодня, походять від Диявола. Боже велике нещастя прийде на світ в Армагедоні. Пророцтво Малахї висказане тут відноситься до невірної священничої кляси духового Ізраїля, котрі терплять задля браку духової поживи й скріплення. З причини їх самозамовності ті невірні одиниці не можуть прийняти й кормитися благословенствами правди, яку Господь достарчає яко духову поживу для своїх людей. Такі правди для невірних є воняючі. Вони противлятьься їм, і, не маючи скріпляючої духової поживи, вони вмирають духово. Тут дається осторога для того, щоби розумні й послушні звернули їх серця цілковито до Єгови, і служили йому, і віджили і прийшли вповні до Божої ласки, і жили. До Божих завітуючих людей отсі слова є звернені: "Старайся поставити себе вірним перед Богом, робітником без докору, право правлючим слово правди." (2 Тим. 2: 15) Хто старається здобути для себе признання людей, той противиться пораді Господній, бо те, що люди вважають за високе, се гидота в очах Бога. Отже Господь виразно приказав, щоби старатися показати себе вірним Господеві.

²⁴ Тепер вернімься до пророцтва: "Ось, я... кину (на) вас калом у лице, калом жертвов ваших святих, і викинуть вас укупі з ним." Чоловік, що був назначений викидати мертві трупи поза табор, уважався за нечистого і потребував очистити себе. (3 Мойс. 16: 27, 28) Згідно із сим законом Єгова назначив, що Його прокляття буде спочивати на невірних одиницях. Присуд Божий принесе їм ганебну смерть й безчесний похорон через кинення в їх лице нечисті від-

падки із звірят або із жертвів, котрі мали бути похоронені за табором. Той що був назначений виносити із храму, мусів переходити через ворота калу й викинути їх у пропасть Гігени, позазуючи сим судьбу "лукавого слуги" кляси. Се пророцтво показує кару цілковитого знищення невірних священників.

²⁰ Єгова виразив свою ціль, що ніхто із священничої кляси не буде мати вимівки за свою несвідомість. Тим то Бог каже до невірної священничої кляси: "І зрозумієте тоді, що я дав вам сю заповідь, щоб удержувати завіт мій з родом Левінім, говорить Господь Саваот." (Мал. 2: 4) Вірні слуги Господні будуть знати правду, бо їм була дана правда й вони радо прийняли її. І невірні могли знати, еслиби вони були уживали свого звичайного розсудку. "Угода із священством" є вияснена в книжці під назвою *Єгова* (в англ. мові), і ті, що прийняли сю вість в ній, о яку постарався Господь, радісно приклали свої найлучші старання, щоби сповнити їх угоду. Божа ціль є, що вірні мусять безперестанно виконувати їх угоду. Вони мусять доказати їх посвяду до Нього через постійне виконання їх угоди. Левіти яко покоління стали по стороні Єгови коли "золотий телець" був виллятий при горі Синай. (2 Мойс. 32: 25-29) Перед тим часом Арон і його сини, що були Левітами, були вибрані й признані на священників. Коли Арон і його сини служили в священничім уряді вони мусіли носити на собі святі, священничі одежи. Сі вимоги закону Єгови мали позістали незмінними на віки, і сей заповіть мали сповняти Арон і його сини, і всі, що наслідять священничий уряд по них. (2 Мойс. 27: 21; 28: 1-43) Угода Єгови з Левітами, і котра включала всіх Левітів опісля, є показана в сім законі Бога. (4 Мойс. 1: 1, 47-53) Левіти були зобов'язані доглядати намет. Ся угода зобов'язувала все покоління, а що Левіти попередно отверто заявили себе по стороні Єгови, як про се наведено повисше, тому вони були цілковито посвяченими слугами Господніми. Вони були дані первосвященникові як його слуги, після їх угоди з Єговою. (4 Мойс. 3: 6-12; 8: 1-26; 18: 6) Господь Ісуса, яко великий Післанець і Суддя Єгови, у храмі відкрив позатипічним священникам сі правди відносно угоди, і тепер вони не можуть мати вимівки відмовитися або не сповняти заповіді Господні. В сім пророцтві Єгова виразно згадує про сю угоду, кажучи: "А той заповіть мій із ним був завітом життя й щастя, а дав я його задля страху, та й він боявся мене й страхався перед ім'ям моїм." — Мал. 2: 5.

²¹ Єгова, промовляючи до Арона первосвященника, в 4 Мойс. 18: 1, 19, виразно відноситься до сієї угоди. Пінегас, син Арона первосвящен-

ника, в однім случаю показав свою ревність до Єгови і Його угоди, і про се Єгова сказав: "Пінегас, син Елеазара, зноа Арона, священника, одвернув ярость мою від синів Ізрайлевих, ревнуючи за мене проміж ними, щоб я не вигубив синів Ізрайлевих в ревності моїй. Тим же то промов: Се я даю йому завіт мого примиря. І буде він йому й насінню його після його завітом священства віковичного за те, що ревнував він за Бога свого, та й спокутував він за синів Ізрайлевих." — 4 Мойс. 25: 11-13.

²² Зараз перед своєю смертю Мойсей благословив покоління Левієне, і, промовляючи як післанець Єгови, сказав: "Оце ж слова, що ними Мойсей, чоловік Божий, благословив синів Ізрайлевих перед смертю своєю. . . . А Левія благословив словами: І тумим твій і урим твій будуть для чоловіка твого побожного, которого ти спокушував в Массі, заводив сварку при водах Мериви. . . . Вони бо хоронили слово твое, і пильнували завіту твого. Будуть вони навчати Якова присудів твоїх а Ізраїля закону твого; вони принесити муть кадило, перед тобою і всеналенне на жертівнику твому." (5 Мойс. 33: 1-10) Будучи вірним до своєї угоди, Єгова позволяв Левітам жити і займатися сей уряд аж до часу Йоана Хрестителя, котрий самий був Левітом. — Луки 1: 5-13, 57-80.

²³ Бог дотримує услива своєї угоди і не змінється: "Я бо — Господь, я все той самий; через те ви, сини Якові, й не вигублені." (Мал. 3: 6) В сім останнім пророцтві імя "Яков" обнимає покоління Левіта. Тоді Господь сказав про Пінеса, "Се я даю йому завіт мого примиря". Ся угода уповажнювала продовження священничого уряду. (4 Мойс. 25: 12, 13) Отец Йоана Хрестителя був чинним священником в Єрусалимськім храмі. Мир приносить безпеку, успіх й добробут. Більшої чести ніхто не міг дати, як бути предтечою і звістителем про прихід олюбленого Сина і Слуги Єгови, Ісуса Христа, і сія честь була дана Йоанові Хрестителю, що було сповненням Єгової обітницї відносно того священства. (Мат. 11: 11) Отже завважте, що позатипічні "сини Левієна", котрі представляли всіх цілковито посвячених Богу, котрим обіцяно мир Божий, честь, безсмертність і вічне життя. — Рим. 2: 6, 7.

²⁴ Нинішні позатипічні сини Левія, котрі є свідками Єгови, Його останок, є вислані звіщати про Його імя, і вони, як Йоан Хреститель, тепер звіщають і оголошують Царя, Ісуса Христа, і Його царство. Угода із ними — се завіт "мира й життя", і вони бояться й дрожать перед ім'ям Єгови, і дальше сповняють Його прикази через проголошення Його імя.

(Дальше буде)

ВИБІР

Яко вартісний побічник нової книжки "Богатство" тепер є в Англійській мові книжечка під назвою "Вибір". Ся книжечка містить вість котру люди доброї волі по всій землі бажать прочитати й студіювати, іменно, недавно тому розголошену через

радіо промову "Розділення Народів", й також виразно пояснену трікратією на тему "Ваш Вибір", показуючи що кожний мусить тепер вибрати між богатством, а рибом. Ся книжечку можна набути за 5 ц. Незадовго поє зийде в Українській мові також.